

कालशक्तेः प्रेरणं पुनः सृष्ट्यवसरे प्रबोधनार्थं स्वपदे अधिष्ठाने बहिर्दृश्यभावे दृष्टान्तः यथाऽनल इति ॥ ११ ॥ स्वयाचिच्छक्त्या सह वर्तमान एव योगनिद्रया स्वपन् पूर्वमेव बोधनार्थं नियुक्तया स्वकालशक्त्या आसादितं प्रापितं कर्म तंत्रक्रियाकलापो यस्य सः अपीतान् लीनान् ददर्श ॥ १२ ॥ लोकसृष्ट्यर्थं मर्थसूक्ष्मेऽभिनिविष्टा दृष्टिर्यस्य कालानुसारिणारजोगुणेन विद्धः संक्षोभितः सन्ननीयानति सूक्ष्मोर्थः सूष्यन्प्रसोष्यन् उद्भविष्यन्नाभिदेशादुद्भूत इत्यर्थः ॥ १३ ॥ सः तनीयानर्थः पद्मकोशः सन्नुदतिष्ठत्कर्माणि जीवादृष्टानि प्रतिप्रबोधयति यः कालस्तेन आत्मा श्रीविष्णुर्यो निर्यस्य ॥ १४ ॥ तत्तुल्यं कात्मकं पद्मं सर्वान् जीवभोग्यान् रथानवभासयतीति तथा तत्तस्माज्जातं स एव विष्णुः उद्भूतिसंबोधने प्रावीविशत्यकर्षेणालुप्तशक्तिरेवांतर्यामितया विवेश

सोऽतः शरीरेऽपि तभूतसूक्ष्मः कालात्मिकां शक्तिमुदीरयाणः ॥ उवासतस्मिन्सलिले पदे स्वेयथाऽनलोदारुणिरुद्धवीर्यः ॥ ११ ॥ चतुर्युगानां च सहस्रमप्सु स्वपन्स्वयोदीरितया स्वशक्त्या ॥ कालाख्यया सादितं कर्म तंत्रोलोका नपीतान् दृशे स्वदेहे ॥ १२ ॥ तस्यार्थसूक्ष्माभिनिविष्टदृष्टेरंतर्गतोऽर्थो रजसा तनीयान् ॥ गुणेन कालानुगतेन विद्धः सूष्यन्तदाऽभिव्यक्तनाभिदेशात् ॥ १३ ॥ सपद्मकोशः सहसोदतिष्ठत्कालेन कर्मप्रतिबोधनेन ॥ स्वरोचिषा तत्सलिलं विशालं विद्योतयन्नर्क इवात्मयोनिः ॥ १४ ॥ तल्लोकपद्मं स उ एव विष्णुः प्रावीविशत्सर्वगुणावभासम् ॥ तस्मिन्स्वयं वेदमयो विधाता स्वयं भुवं यं स्मवदंतिसोऽभूत् ॥ १५ ॥ तस्यां स चांभोरुहकर्णिकायामवस्थितो लोकमपश्यमानः ॥ परिक्रमन् व्योम्नि विवृत्तनेत्रश्चत्वारिलेभेऽनुदिशं मुखानि ॥ १६ ॥ तस्माद्युगांतश्च स नावधूर्णजलोर्मिचक्रात्सलिलाद्विरूढम् ॥ अपाश्रितः कंजमुलोकतत्त्वं नात्मानमद्वाऽविददादिदेवः ॥ १७ ॥

तस्मिन्विष्णुना अधिष्ठिते पद्मे विधाता ब्रह्माऽभूत्कथं भूतः स्वयमेव वेदमयः न त्वध्ययनेन प्राप्तवेदः कोऽसौ अदृष्टपितृत्वेन यं स्वयं भुवं बदंतिसः प्राक् कल्पांते नारायणेन सह निद्रयैकीभूत आसीत् तस्मिंश्च प्रबुद्धेतत एव पाद्मे कल्पे पद्मद्वारेणाभिव्यक्तिं प्राप्त इत्यर्थः ॥ १५ ॥ स च तस्मिन्कल्पे चतुर्मुखोऽभूदित्याह तस्यामिति परिक्रमन्तत्र स्थ एव ग्रीवां चालयन् लोकनिरीक्षणार्थं विवृत्ते विचलिते नेत्रे यस्य ॥ १६ ॥ तस्य च श्रीनारायणोपासनयैवाविर्भूतज्ञानक्रियाशक्तेर्लोककर्तृकत्वं न स्वत इति वक्तुं प्रथमतः विमोहमाह तस्मात्सलिलाद्विरूढमुद्भूतं कंजमपाश्रितोऽपि साकल्येन तत्कंजं लोकतत्त्वं चात्मानं च साक्षान् ज्ञातवान् उद्भूतविस्मये कथं भूताद्युगांतश्च स नः प्रलयवायुः तेनावधूर्णतत्र तत्र प्रकंपितं यज्जलं तस्मात्सर्वत ऊर्मिचक्रं यस्मिन् ॥ १७ ॥